

[Tove Jørgensen.]

der regnes med værdifasthed for bidragene. Dertil kommer, at de skal være særdeles høje, hvis en rimelig pensionsydelse skal opnås. Og sidst, men absolut ikke mindst, så vil det cementere de sociale forskelle, der er mellem lavtlønsgupperne og de højeste indtægter, således at visse grupper – og det drejer sig bestemt ikke om dem, der arbejder mindst – alt i alt vil opnå en særdeles ringe livsløn for hårdt eller nedslidende arbejde.

Det har her været nævnt, at der er nogle aftrappingsproblemer i forbindelse med pensionerne, når man går fra erhverv til pension, men det hænger jo i høj grad sammen med, at pensionerne som helhed er for lave.

For det tredje lægger kommunisterne vægt på, at de grupper i samfundet, der skal kunne opnå sociale pensioner finansieret over skatterne, skal være de grupper, der deltager i den samfundsmæssige produktion. Men vi må her tage afstand fra fremskridtpartiets forslag om, at det skal ske ved nedskæringer på andre områder, at andre sociale områder skal undgælde, hvis det skal finansieres over skatterne. Til de grupper, vi mener skal have pension, regner vi lønarbejdere og deres ægtefæller, mindre landbrugere og handlende, kort sagt alle dem, der selv må deltage i den daglige produktion, dens organisation, distribution og reproduktion. Dette må de gøre for at sikre deres egen eksistens, og samtidig opretholder de hele den samfundsmæssige produktion. Hermed afskæres ejerne af store kapitaler, som kan ernære sig på grundlag af arbejdsfri indtægter, fra at modtage sociale pensioner. Vi mener ikke, at samfundet kan bære at give disse persongrupper sociale pensioner, og det er heller ikke nødvendigt.

For det fjerde ønsker kommunisterne beskatningsproblemerne for pensionisterne kulegraven, og vi mener bl. a., det kan gøres med vores skattereformløst, som skulle være kendt. Jeg vil blot påpege, at en 40.000 kr.s skattefri bundgrænse vil løse problemerne for den overvejende mængde af pensionister. Der er problemer med vægtingen af indtægter af eget arbejde, med mindre tilskud fra fagforeninger o. lign., og der kan være problemer i forbindelse med værdien af egen bolig. I denne forbindelse må det også tages op, at der er en række sociale ydelser, der gradueres efter indtægt, og hvor reglerne eventuelt skal ændres.

Det vil være nødvendigt at tage stilling til det spørgsmål, som ministeren har rejst, hvor-

vidt pensionstillægget skal indregnes i grundbeløbet. Hr. Albertsen udtrykte nogen tvivl på dette punkt. Det er jeg ganske enig med hr. Albertsen i. Kommunisterne mener ikke, at vi skal indregne pensionstillægget i grundbeløbet. Gennem dette er det netop muligt at tage sociale hensyn, og det må være vigtigt i første omgang at lægge forhøjelserne her.

Hvis man lægger forhøjelserne på grundbeløbet, så vil også de, der ikke har behov, få forhøjelser på bekostning af de dårligst stillede. Og hvis man ikke afskaffer folkepension til alle inklusive velhavere, så vil pensionstillæggets indregning blive bekesteligt, og det vil overstige de mindre administrative lettelser, der eventuelt kan opnås.

Det femte hovedproblem med hensyn til alderspensionister er boligproblemet. Her finder vi ikke, at problemerne alene løses ved, at huslejen ikke må andrage mere end 15 pct. af husstandsindkomsten. For pensionister uden anden indtægt end pensionen er denne procent for høj, og desuden indebærer den en indbygget stigningstakt for huslejerne, hver gang pensionerne stiger. Det vil sige, at hvis det f. eks. er fødevarerprisernes stigning, der forårsager en forhøjelse af pensionen, så får pensionisterne ikke dækning, fordi en del af stigningen skal anvendes til forhøjelse af lejen. Der må andre regler til, bl. a. for at sikre, at udsanerede pensionister ikke kun kan erhverve lejligheder i den ældre boligmasse. Det skal de kun gøre, hvis de selv ønsker det. Der kan muligvis være nogle problemer med de store boliger, men det må i så fald gælde for både ejere og lejere.

Ud over disse problemer er der en række spørgsmål omkring invalidepensionen, der bør tages op.

For det første er der spørgsmålet, som kommunisterne har rejst, om ikke den laveste invalidepension har overlevet sig selv og skaber social ulighed mellem håndens og åndens arbejdere.

For det andet er det et spørgsmål, om det er rigtigt at give invalider, ofte med behov for fremmed hjælp eller med forsørgerbyrder, samme beløb som raske mennesker. Det gør vi selvfølgelig heller ikke helt og holdent, i og med at vi yder invaliditetstillæg og eventuelt bistanstillæg, men kommunisterne mener, at disse ydelser i dag vurderes for lavt i forhold til de reelle udgifter.

Med hensyn til forsørgerbyrder tages der